

Megint szegényebbek lettünk: elhunyt Varga Vilmos

**THURZÓ ZOLTÁN
ZONGORAMŰVÉSZ**

Sajnos azokká válunk időről időre, és szemöldökünket ráncolva, olykor „fojtott dühvel” szoktuk tudomásul venni a hírt: megint elment valaki. Valaki, akinek maradnia kellett volna még. Akit milyen tisztelünk, az sosem hal meg igazán. Szerintem az ajtó akkor nyílik ki, hogy visszamenjünk, ha már végeztünk mindazzal, amiért a földre érkeztünk. Most a becsukódó ajtón visszanyúl egy lámpást tartva, mindannyiunk számára intően, mert Ő most elhagyja az élet színpadát – a Nagy Rendező hívatta.

Fény volt a kulturális égbolton. Az összmagyar nemzeti érték Nagyváradra vonatkozó pici születésének egyik legmeghatározóbb személyét vesztettük el, és nemzetközi téren is nagyon sokan gyászolják az elismert nagyváradai művészt. Sajnos egyre gyakrabban hallunk olyan szomorú hírt, hogy régi

Varga Vilmos nagyváradai színművész életének nyolcvannegyedik évében hunyt el

korok nagy emberei sorban ereszkednek térdre a Jóisten előtt hosszú útjuk végén. Mindazok, akik egész életükben szolgálták ennek a városnak a kultúráját, a hírnevét, a szellemi gazdagságát. Latinovits Zoltán egy gondolata jut eszembe Varga Vilmos művészetéről: „A színész rendkívül összetett ember. Sokféle én, sokféle gén rejtőzik benne, és szangvinikusabb, nagyobb lázzal, nagyobb hőfokon ég és él, mint a

többi ember, hiszen foglalkozása folyton égést, folyton gondolkozást, földúsított érzelmi világot kíván tőle.” Roppant intellektualitás jellemezte, kiváló versmondó, ritka színész – aki rengeteg csodás emléket ad mostantól kezdve át mindenkinek, akik megtisztelték anno Őt, a szerepeit, előadásait, tevékenységét. Régi korok ritka embere volt, aki az életet nemcsak dühösen és mosolyogva szemlélte, hanem vidáman és iróniával is. Úgy lógott ki a sorból, hogy szerintem nem is lépett be úgy igazán soha ebbe a képzeletbeli sorba.

Őszinteség jellemezte, és szerintem mindenki magáénak tudhatott egy elgondolkodtató találkozást vele. Olyan nagyon ritka alkalmakat, amikor érdemes érdemben egymással társalogni, bármiről is. És mindenki részére volt egy pajkos mosolya, egy velős gondolata.

Varga Vilmost nagyon sokan szerették. Roppant megtisztelő volt számom-

ra, hogy többször is eléget tett felkéréseimnek, és közösen is felléphettünk több hangversenyemen. Sok beszélgetés előzte meg ezeket az előadásokat – amikből mindig tanulhattam valamit. Valami időtállót.

Vajon a fiatal generáció mennyire fogja fel azt, hogy olyan Nagymesterek hagynak itt minket napról-napra, akiktől még temérdek dolgot tanulhattunk volna annak érdekében, hogy idővel mi is méltóak lehessünk arra, hogy az Ő kemény munkájukkal, szellemi alázatukkal kijárt úton teljes válszélességgel haladhassunk majd együtt velük, amikor minket is egy szép nap hívatni fog a Teremtő?

Emlékezzünk Varga Vilmosra tisztelettel, hálas szeretettel!

Ez kísérje őt hosszú útján.

Mostantól a „Mennyei Társulat” örökös tagja lett, aki életében fáklya volt sokunk számára.